

282.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

do ustawy z dnia 4 marca 1920 roku, o rejestracji i zabezpieczeniu majątków niemieckich. (Dz. Ust. Nr. 25, poz. 153).

Art. 1. Za niemieckie — w myśl rzezonej ustawy — uważane są majątki, prawa i interesy, znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i należące w dn. 10 stycznia 1920 roku:

- a) do obywateli Rzeszy niemieckiej bez względu na ich obecne zamieszkanie;
- b) do spółek, towarzystw i stowarzyszeń, zarządzanych lub kontrolowanych przez tychże obywateli, niezależnie od charakteru, celów i zadań tych spółek, towarzystw, stowarzyszeń, jak również, jeżeli siedziba ich znajduje się na terytorjum Niemiec, lub jeżeli działają one na podstawie statutów, zatwierdzonych przez władze niemieckie, lub w których udziały ma państwo niemieckie.

Art. 2. Zgłoszeniu podlegają: ruchome i nieruchome majątki, sumy w gotówce, wszelkie walory dywidendowe, procentowe i bezprocentowe, oraz wypływające z jakich bądź tytułów prawa i należności, bez względu na to czy wyszczególnione tu majątki lub prawa należą do wymienionych wyżej w art. 1, osób w całości, czy też w części i niezależnie od waluty, na jaką opiewają.

Art. 3. Deklaranci, t. j. osoby obowiązane do zgłoszenia (art. 4), winni zgłosić również i to mienie, lub prawa, co do którego chociaż nie posiadają dowodów, że jest ono niemieckiem w myśl art. 1 niniejszego rozporządzenia — nie mają jednak pewności, że jest ono polskiem lub nie niemieckiem.

Art. 4. Do zgłoszenia tych majątków, praw i interesów są obowiązani:

- a) w stosunku do majątków nieruchomości i ruchomych, sum w gotówce, walorów oraz aktów i dokumentów, stwierdzających wszelkiego rodzaju prawa, wierzytelności i należności, ich właściciele, dzierżawcy, użytkownicy, umowni i faktyczni posiadacze, depozytariusze, zarządcy, kuratorzy lub pełnomocnicy wyszczególnionych tu osób;
- b) w stosunku do wierzytelności i należności — tak dłużnik jak i wierzyciel;
- c) w stosunku do majątków, praw i interesów, stanowiących przedmiot procesu sądowego, — tak strony, jak i ich sądowi pełnomocnicy.

Art. 5. Jeżeli osobami, obowiązanymi — w myśl art. 4 — do zgłoszenia, są osoby prawne, to zgłoszenia winny dokonać ich zarządy lub dyrekcje — względnie likwidatorzy, o ile majątek jest w likwidacji.

Art. 6. Zgłoszenie winno być dokonane w ciągu dwóch miesięcy, licząc od daty ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w Dzienniku Ustaw, przed właściwymi władzami administracyjnymi pierwszej instancji, t. j. w starostwach, w Warszawie, Lublinie i Łodzi — w Komisarjatach Rządu, Krakowie zaś i Lwowie w Magistratach.

W b. dzielnicy pruskiej termin powyższy określa się na cztery tygodnie od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia w dzienniku urzędowym tej dzielnicy, a urzędami, powołanymi do przyjmowania zgłoszeń, w miastach, nie podlegających administracji powiatowej, są wyższe urzędy policyjne.

Art. 7. Za właściwe władzę (art. 6), uważa się:

- a) dla majątków, wyszczególnionych w punkcie a, art. 4, niniejszego rozporządzenia, — władze miejsca znajdowania się tych majątków w czasie ich zgłoszenia;
- b) dla wierzytelności i należności osobistych, oraz praw rentowych i gruntownych — władze miejsca zamieszkania dłużnika i wierzyciela w tymże czasie;
- c) dla wierzytelności hipotecznych lub zastawnych — władze miejsca znajdowania się w tymże czasie majątku, zabezpieczającego wierzytelność;
- d) dla majątków spornych (p. o. art. 4) — władze miejsca znajdowania się sądu, w którym w czasie zgłoszenia toczy się proces.

Art. 8. Zgłoszenie majątku, prawa lub interesu polega na złożeniu władzom, wymienionym wyżej w art. 7, piśmiennej deklaracji, która winna zawierać następujące dane:

1. Imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela przedmiotu zgłoszenia, t. j. majątku, prawa lub interesu; jeżeli zaś tym właścicielem jest osoba prawna, to w deklaracji należy podać jej firmę lub nazwę oraz siedzibę. Miejsce zamieszkania, względnie siedzibę właściciela, należy wskazać jaknajdokładniej — tak w dn. 10 stycznia 1920 r., jak i w dniu złożenia deklaracji.

2. Te same dane o deklarancie, o ile nim nie jest sam właściciel.

3. Określenie stosunku deklaranta do przedmiotu zgłoszenia, t. j. określenie, czy deklarant jest właścicielem, dzierżawcą, wierzycielem, stroną i t. p. (art. 4).

4. Nazwę i miejsce znajdowania się przedmiotu zgłoszenia.

5. Wskazanie, czy przedmiot ten jest niemieckim w całości, czy w części i w jakiej mianowicie.

6. Określenie i dokładny opis, skład i inwentaryzacja przedmiotu przedmiotu zgłoszenia, t. j.

a) dla majątków nieruchomości: obszar i rodzaj gruntów ilość i wielkość i rodzaj zabudowań; inwentarz żywy i martwy — tak rolny, jak i przemysłowo-fabryczny;

b) dla majątków ruchomych: ilość i spis deklarowanych surowców, półfabrykatów, towarów i wszelkich innych przedmiotów;

c) dla gotówki i papierów procentowych — jej sumę i walutę;

d) dla wierzytelności i należności osobistych: jej podstawę, sumę i walutę, oraz imię, nazwisko i adres tak wierzyciela, jak i dłużnika, a dla wierzytelności hipotecznych i zastawnych — prócz tego — miejsce znajdowania się majątku, zabezpieczającego wierzytelność;

e) dla praw i interesów — ich istota i podstawa prawna.

7. Szacunek zgłoszonego majątku, prawa lub interesu ze wskazaniem podstawy, na której ten szacunek jest oparty.

8. Wyszczególnienie dokumentów, stwierdzających prawo własności zgłoszonego przedmiotu oraz stosunek deklaranta do tego przedmiotu, ze wskazaniem dat, kiedy to prawo i stosunek powstały, oraz kiedy ten ostatni ustaje.

9. Wykaz długów, obciążających zgłoszone — majątek, prawo lub interes.

10. Stwierdzenie deklaranta, że deklaracja składa się stosownie do ustawy z dnia 4 marca 1920 r., — jak również — niniejszego rozporządzenia.

11. Datę podania deklaracji i podpis deklaranta.

Art. 9. Deklaracje mogą być składane przez deklarantów osobiście, lub przez osoby, do złożenia przez nich upoważnione, lub wreszcie przesyłane pocztą.

Art. 10. Po otrzymaniu zgłoszenia, władze wydają deklarantowi odnośne pokwitowanie.

Art. 11. Adres, podany przez deklaranta w deklaracji, jest obowiązujący dla wszystkich czynności prawnych, dotyczących zgłoszonego przedmiotu.

Art. 12. Władze, upoważnione do przyjmowania zgłoszeń, mają prawo żądać od deklaranta niezbędnego uzupełnienia deklaracji niekompletnych oraz wszelkich dodatkowych danych i wiadomości, dotyczących zgłoszonego przedmiotu, i takowe winny być im udzielone we wskazanych terminach pod rygorem, przewidzianym w art. 12 ustawy z dnia 4 marca 1920 r.

Art. 13. Władze, wymienione w art. 6 w miarę otrzymania deklaracji, przysyłać je będą do Głównego Urzędu Likwidacyjnego, a ten ostatni przekaże je w zależności od rodzaju właściwym Ministerstwom (art. 11 ustawy z dnia 4 marca 1920 r.

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:

w z. J. Karśnicki

Minister Skarbu:

w z. Weinfeld

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

w. z. Adam Poszwiński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

w z. Z. Chmielewski

Minister Spraw Zagranicznych:

w z. Dąbski

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski

Minister Przemysłu i Handlu:

Antoni Olszewski

Minister Kolei Żelaznych:

w z. J. Eberhardt

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński